

**שורדי
הנובה**

כתבה
שנייה בסדרה

"צרחת" בטלפון: רוצחים אותי

אסתר שטרית (23) לא
תשכח את הרגע שבו הבינה,
עם היריות הראשונות,
שהיא ושתי חברותיה
חייבות לעלות על הרכב
ולהימלט ממסיבת הנובה.
"אני הנהגת. אם אני נופלת
– כולן מתות". החיים בצל
הטראומה, שנה וחצי אחרי
טבח הנובה: סדרת כתבות
מיוחדת | ליהיא גורדון,
עמ' 12. צילום: עוז מועלם

שורדי
הנובה

כתבה שלישית
בסדרה

"המלאכים שלי איתי"

**"הייתי עטופה באהבה,
לא הבנתי אז כמה עוצמה
יש ברגעים האלה". כך
מיטל בן גוזי (24) זוכרת
את השמחה על הרחבה
במסיבה ההיא, לפני
שהמחבלים הגיעו ושינו
את חייה לנצח. החיים
בצל הטראומה, שנה וחצי
אחרי טבח הנובה: סדרת
כתבות מיוחדת
| ליהיא גורדון, עמ' 4.
צילום: אביגיל עוזי**

הפחד בזמן המנוסה

אמרתי לאמא שאני שרופה עליה, להגיד 'אני אוהבת אותך' הרגיש כמו פרידה

מיטל בן גוזי תמיד נהגה לרקוד, אבל לראשונה השתתפה במסיבת טבע בי" באוקטובר • חברה הטובה לקחו אותה לנובה, עטפו אותה באהבה – וחלקם נרצחו שם על ידי מחבלי חמאס • מאז שניצלה היא מנסה לשקם את חייה, מצפה למפגש עם בר קופרשטיין שאיתו דיברה במהלך ההימלטות, ומבקשת שלושה דברים: "שלווה, שקט, שמחה"

"לא האמנתי שחזרתי, אמא שלי חיבקה אותי ואני הייתי אבן". בן גוזי | צילום: אביגיל עוזי

כתבה שלישית בסדרה

מיטל בן גוזי, 24

שורדי הנובה, שנה וחצי אחרי טיבול: חצי שנה אחרי הטבח התחילה ללכת לפסיכותרפיה. מטופלת אצלה עד היום.

ביטוח לאומי: 20 אחוז נכות. "אחרי הרבה זמן קיבלתי 20 אחוז, אבל אני מערערת. אני לא רוצה אחוזים, אני רק רוצה שלא יקרה לי כלום בעוד כמה שנים, שלא יתפרץ לי משהו בנפש. אני חושבת שנצטרך טיפולים, מגיעה לנו עזרה."

סיוע נוסף: "אני מאוד נתמכת ונעזרת בימי קהילה ובמרחבים הפתוחים שיש לשורדים. הכי טוב באמת עשה לי להיות עם האנשים שיכולים להבין, שעברו את אותו הדבר."

חזרה לשוק העבודה: שנה בדיוק אחרי הטבח התחילה משרה חדשה. אחרי כמה חודשים עזבה. "אני צריכה לחשוב מה אני רוצה ואם זה מתאים לי, כי בכמה חודשים שם נתקלתי בקשיים. צעקות במשרה, עבודה תחת לחץ. בצעקות שמתי לב שזה מחזיר אותי לאותו יום, לבלגן שהיה. אני נסגרת, קשה לי לעבוד, קשה לי לבצע. עברתי במשרד מאוד יפה, עם ויטרינות שקופות. כל אחד שהגיע לוויטרינה, הרגשתי שהוא מאיים עליי."

טריגרים: "לעיתים קרובות זה רעשים ברחוב. יש דריכות גבוהה, כל רעש הכי קטן גורם לי לקום מהכיסא. פקקים בכבישים, זה קשה. אני מפחדת שפתאום ייצא מישור וידרוץ לכיוון ההפוך, ויקרה משהו. זה משהו שהולך איתי מאותו יום, מאוד קשה לי עם זה."

סטטוס זוגי: "אני עדיין שואלת את עצמי מה אני צריכה, אבל אני רוצה פרטנר. זה חשוב לי, אני רוצה מישור לישון איתו בלילה. הוא יכול להיות שורה, או ממש לא, אבל אני חושבת: מי עוד יבין אותי?"

ליהיא גורדון

המסיבה הראשונה בחייה של מיטל בן גוזי הייתה האחרונה של רבים מהחברים. בי" באוקטובר היא הגיעה לנובה עם האנשים שהכי אהבה, אנשים שהכירו את סצנת המסיבות מגיל צעיר. הם לקחו אותה איתם במלוא ההתלהבות וההתרגשות, אל חוויית הטבע שכולם אמרו שהיא חייבת לחוות. עד אותה לילה, לא נבחה מעולם במסיבת טבע. "אני מאוד אוהבת לרקוד", מספרת בן גוזי, בת 24 מתל-אביב, "כל בוקר תופסת את ההשתקפות שלי באיזה חלון בבית. אבל אף פעם לא יצא לי ללכת למסיבה כזו, למרות שכולם אמרו שזה ממש אני. בנובה, זה סוף-סוף קרה. נסענו חמישה חברים. הייתה שמחה, שירים, כולם התרגשו בשיר בילי. פגשנו את גיא ובן, חברים קרובים, ואמרתי לעצמי 'תודה אלוהים, תודה שהבאת אותם אליי עכשיו, אני לא רוצה לבזבז רגע'."

מיטל מספרת על הלילה כאילו מדובר בסרט צבעוני של אהבה ושמחה. "הייתי מוקסמת", היא נזכרת, "האנר-גיה, האנשים, החיבוקים. כל מי ששמע שזו הפעם הראשונה שלי בירך אותי. רקדנו, פגשנו חברים, כולל כאלה שכבר לא איתנו היום, כמו דוד מלכה וקשת קסרטי. הייתי עטור פה באהבה. לא הכנתי או כמה עוצמה יש ברגעים האלה". הבוקר עלה, ובשעה 6:35 נעצרה המוזיקה. "חשבתי שזו בדיחה", מיטל מספרת, "שאוכלי מישור עלה לדבר או שצ'ו הפסקה יומה. פתאום צעקות 'צבע אדום'. לא שמעתי אזעקה, לא הכרת את האזור, הייתי בעוטף בפעם הראשונה. ראיתי אנשים מתפוררים. בת שבע רצה ואני אחריה, ואז הסתובבתי וראיתי את בן לכה. בלי גיא. הרגשתי שהוא צריך אותי. החלטתי ללכת אליו. לא ידעתי שזו תהיה הפעם האחרונה שלנו יחד."

השוטר במקום הודיע על סיום המסיבה ופתח את כל היציאות. מיטל ובן נשארו יחד, חיפשו את גיא. היא צילמה, תיעדה, ריכזה עם אמה – מנסה לשרר רוגע, אבל בליבה

סערה: "אמרתי לה 'אני שרופה עלייך'. לא יכולתי להגיד 'אני אוהבת אותך'. זה הרגיש כמו מילות פרידה. הם פגשו את גיא. שלושתם אחוז יריים, הלכו לכיוון היציאה. 'הייתה תחושה שמהם קורה, אבל לא באמת הבנו', מיטל משחזרת, "מישהו צעק שזה קורה, שיש צבע אדום, שזה רגיל פה. אבל אז הוא שינה את דעתו – 'משהו גדול קורה'. לא תיארונו לעצמנו מה זה יהיה."

מיטל עזבה את גיא ובן רק כשיעקב, חבר קרוב, צעק עליה שהיא חייבת ללכת. "הרגשתי שהוא לא הוא, כאילו אחי המנוח, ליאל, דיבר מגורנו", היא אומרת, "ראיתי תנועות גוף של מצוקה. משהו בי הבין שאני חייבת לעזוב

"הייתי מוקסמת". בן גוזי במסיבת הנובה

איתו. והלב שלי, שנשאר עם גיא ובן, נקרע. אבל הלכתי". בגיל 18 מיטל איכרה את אחיה בעל הצרכים המיוחדים. "אחד הדברים שקרו לי אחרי שהוא נפטר זה שהפסקתי לפחד", היא מספרת, "כיהודייה בארץ ישראל פחד אחד נשאר לי – שיתקוף אותי מחבל". יעקב ומיטל עלו למכונית. בהמשך הם קיבלו שיחה מקשת, שהיה במצוקה גדולה. אלעזר ניסה ללכת לעזור לו, אבל לא נתן למיטל להצטרף. היא ניסתה שוב ושוב, והוא רק אמר לה: "תיכנס לרכב". הם המשיכו ונתקעו בפקק גדול. בשלב מסוים ירדה מיטל עם בת שבע לשיח. "היינו היחידות שחשופות", היא אומרת, "בדיוק שם התחיל ירי. העלים של השיח שאלי ירדנו נקרעו. שמעתי את אלעזר צועק שנרדף. חמש שניות אחר כך כבר היינו ברכב". ברגעים הקשים האלה ניגש למכונית שלהם מאבטח עם עיניים כחולות. "הוא ביקש שנפנה לו ציר לאמבולנס, אמר שיש מחבל אחד", מיטל מספרת, "ביקשתי ממנו לא לזוז, אמרתי לו שאני לא חמושה והוא חמוש ושיישאר איתנו. ואז הוא הסתכל עליי ואמר: 'גם אני לא חמוש'. רק קשר היה זרוק לו על הצוואה. זה היה בר קופרשטיין. עד היום אני מחכה שהוא יחזור מהשב, אני מתה לפגוש אותו, לשאול אותו אם הוא זוכר אותי."

גיא ובן נרצחו בכביש 232. "אני מאמינה שהם חשבו שרכב מג"ב שליידם זה ביטחון", מיטל אומרת, "גיא כתב הודעה שכן נפצע, אבל היא לא נשלחה. נשארה עם סימן קריאה אדום בווטסאפ. גיא היה אחד האנשים הכי טובים שפגשתי. בגיל 18, כשהייתי בשביל על אחי, הוא היחיד שלא פחד לשאול, לרבה, לשאת איתי את הכאב."

מיטל חזרה הביתה, לתל-אביב, בערב. היא זוכרת את הרגע שעמדה מול הדלת והקלידה את הקוד. "לא האמנתי שחזרתי, אמא שלי חיבקה אותי, ואני הייתי אבן. לא הייתה שנייה של רוגע. רק חרשות פתוחות, אנשים, טלפונים, ואני בוכה. צורחת."

בכל יום מאז היא מתמודדת: פקקים שמזכירים, רעשים פתאומיים, חשדנות ברחוב. היא מנסה לשוב לחיים. ומה היא מאחלת לעצמה? "שלווה. שקט. שמחה. להרגיש שה' מלאכים שלי איתי. שהחיים האלה לא קרו לחינם. שמישהו שומר עליי. שהלב לא יצעק כל כך חזק."

עצמתי עיניים וניסיתי להשלים עם המוות

**שני הדר, מאמנת כושר בת 36
ואם לילדה בת 14, נפצעה קשה
בעת שנמלטה ממסיבת הנובה
ב-7 באוקטובר • אחרי חודשי
שיקום ארוכים, היא מספרת
על הרגע שבו לקחה את גורלה
בידיים: "למדתי לנשום מחדש"
• החיים בצל הטראומה: כתבה
ראשונה בסדרה על שורדי הנובה
• ליהיא גורדון, עמ' 12**

במשך כמעט שבע שעות של גיהינום נלחמה אסתר שטרית על חייה • הצעירה שהגיעה לרקוד במסיבת הנובה, ספגה מטח של כדורי מחבלים על מכוניתה, חברותיה נפצעו, רקטת ארפיג'י התפוצצה סמוך לטנק שמאחוריו הסתתרה, וצעיר שהועלה לרכב החילוץ מת מפצעיו ממש בידיה • שנה וחצי אחרי 7 באוקטובר שטרית יודעת היטב שהחרדה תלווה אותה כל חייה, אבל היא מסרבת להיכנע: "אני רוצה לחזור לרקוד, לצאת, לחיות. להאמין שיש עוד חיים אחרי כל מה שקרה"

"שכבתי שם שלוש שעות. הירי התחזק, ואז שמעתי צעקה 'ארפיג'י' ואחריה בום מטורף. הייתי בטוחה ששם זה ייגמר. לא ראיתי כלום, רק שחור וריח של עשן. התחננתי שלא יכאב לי, שלא יענו אותי, שלא יחטפו אותי", מתארת שטרית. "אבל משהו בי אמר – 'אל תוותר'. את לא עושה את זה להורים שלך. את לא נותנת להם לקבור אותך, את לא מתה היום".

ירי בלתי פוסק מכל כיוון, צרחות כאב ואימה, דם, פחד מתמשך. "רוב הזמן לא הבנתי איך אני לא נפצעת", היא אומרת. "זה לא הרגיע אותי. להפך, זה רק הפחיד אותי יותר. הרגשתי שזה עוד יקרה לי, כאילו יש להם חשבון לא סגור איתי".

רק בשעה 13:00, אחרי כמעט שבע שעות של הישרדות במה שטרית מגדירה כ"גיהינום", הגיע רכב הפינוי הראשון לשטח המסיבה. "ידעתי שלא יתייחסו אליי, כי אני לא נראית פצועה", היא מספרת. "שמתי דם על הרגליים, תפסתי את ליאור החברה שלי, והיא לא עזבה אותי".

שטרית הצליחה לעלות על רכב הפינוי ולצאת מהשטח. היא לא מסוגלת לשכוח כיצד במהלך נסיעת החילוץ הועלה לרכב פצוע נוסף, שגסס לצידה. "ניסיתי לעזור לו", היא אומרת בכאב. "היה לי פר גזה, שפכתי עליו מים, ניקיתי לו את הפנים. אבל הוא מת ממש מולי. בחור צעיר, בגילי".

את הלילה הראשון העבירה בביתו של רודה בנתניה. לבית ההורים לא יכלה ללכת מיד. "הרגשתי שפגעתי בהם, שנשטתי אותם. שאיך אני חוזרת אליהם אחרי מה שקרה לי?" היא מסבירה. במשך חודשים אחרי 7 באוקטובר חיה שטרית בצל הטרומה. היא פחדה לצאת מהבית, לא הצליחה לישון, וסבלה מתסמינים גופניים בלתי מוסברים. "הגוף שלי היה חולה – לא בגלל משהו רפואי, אלא כי הנפש שלי הייתה חולה", היא מסבירה. "היו ימים שלא יכולתי אפילו לזוז בהם. חיפשתי איפה להתחבא אם יחדור מחבל. כל רעש – אמבולנס, אזעקה, אפילו קול של שכן – גרם לי לרעד".

הסביבה לא תמיד הבינה. "שאלו אותי, 'למה את לא חוזרת למסיבות? למה את לא שמחה כמו פעם?' ואני, רק רציתי שמישהו יהיה לידי. שלא אהיה לבד". שטרית מספרת גם על שירות קשות שניהלה עם אלוהים: "למה גרמת לי לראות את כל מה שראיתי? לחוות מה שאני חווה, לחלוט על הגופות?"

את סיפורה משתפת שטרית בלב כבה, אבל גם בתחושת שליחות: "אני יודעת שאני כבר לעולם לא אהיה מי שהייתי פעם. גם בגיל 40 עדיין תהיה לי חרדה. אבל אני לא רוצה להיכנע לזה. אני רוצה לחזור לרקוד, לצאת, לחיות. להאמין שיש עוד חיים אחרי כל מה שקרה".

שטרית גם מספרת על הסמליות שהבחינה בה ומעוררת אותה: "יש לי עציץ בבית. הוא לא פרח כל השנה, ואז, כשהתחלתי להחלים – הוא פרח. כאילו אמר לי: 'גם את יכולה'".

ב-6 באוקטובר 2023 סיימה אסתר שטרית (23) את המשמרת בחברת האב"טחה שבה עבדה בראשון-לציון, אספה שתיים מחברותיה, והשלוש נסעו לחגוג במסיבת הטבע נובה. כמה שעות לאחר מכן הן מצאו את עצמן נמלטות על חייהן במהלך הטבח האכזרי של מחבלי חמאס.

"אני זוכרת בדיוק את הרגע שהשמש עלתה. זה היה 6:29 בבוקר", משחזרת שטרית. "ואז המוזיקה נעצרה, ופתאום ראיתי רקטות. עד אותו רגע בכלל לא קלטתי שאנחנו בעוטף עזה. אחרי כמה דקות פתח חמאס במתקפת הטרור הקטלנית".

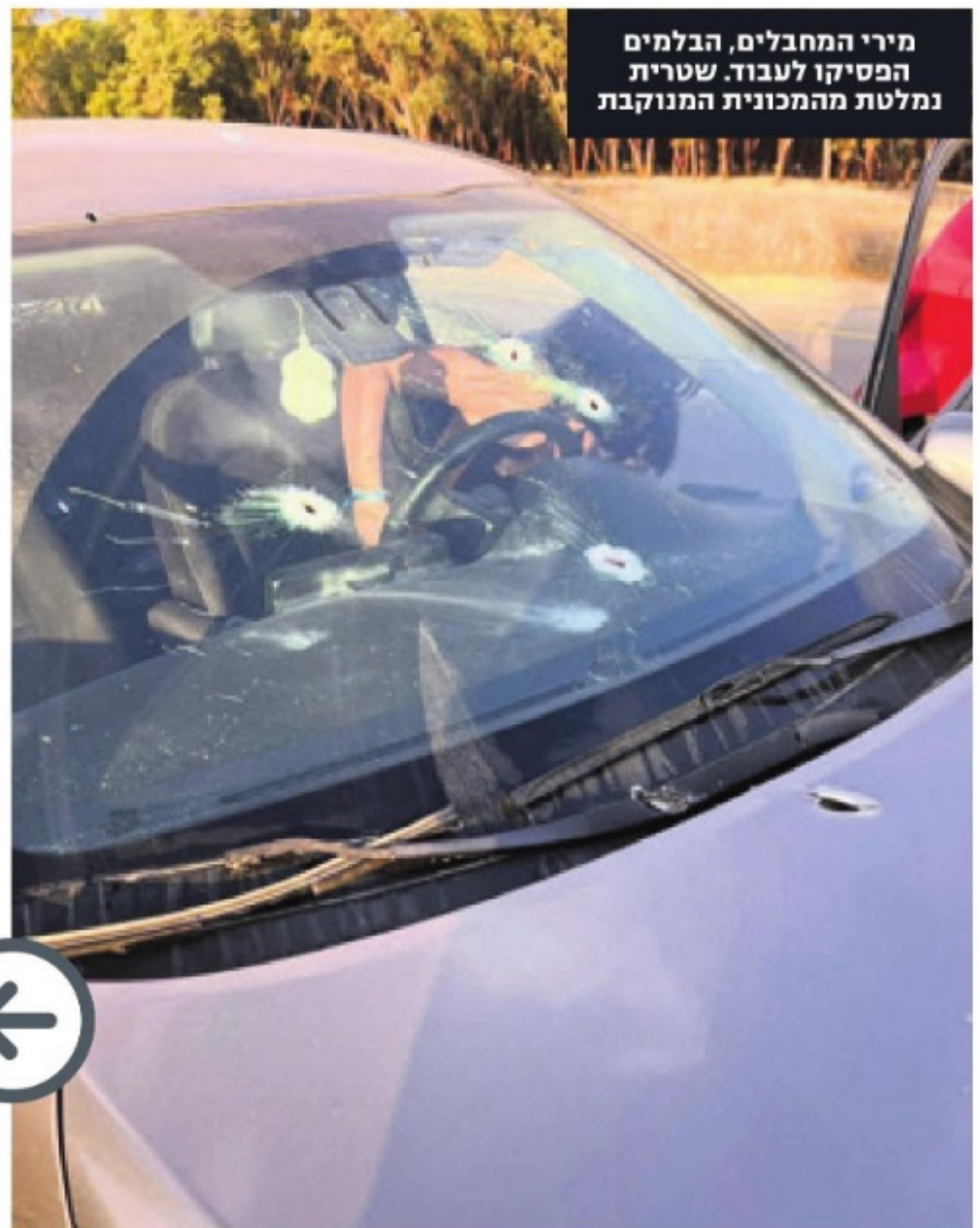
כשהחלו להישמע יריות המחבלים הבינה שטרית שאין לה זמן להסס. "אני הנהגת, אם אני נופלת – כולן מתות", היא מסבירה. היא אספה את חברותיה, הגיעה את המכונית והחלה בבדיקה. אלא שאפליקציית הגיוס הובילה אותן בטעות הישר לקיבוץ בארי. "הגעתי ממש אל מול חדר האוכל. הוויזו אמר לי 'הגעתי לך עד'. ואני מבינה שזהו – משהו רע הולך לקרות". שטרית החלה לחזור בנסיעה לכיוון שטח המסיבה. בזמן שהברותיה מאחור לא הבינו את גודל הסכנה, היא ראתה מולה שיירה של עשרה מחבלים חמושים רכובים על אופנועים.

"לא הייתה לי ברירה", היא מתארת. "לחצתי על הגז עד הסוף, והמחבלים התחילו לירות. כל הרכב התמלא באבק שריפה. הייתי בטוחה שאני הולכת למות". כדורי המחבלים פגעו במכונית תה של שטרית. ליאור, אחת מחברותיה נפצעה בראש, והחברה הנוספת נפצעה ברגל.

הדרך חזרה לאזור המסיבה ברעים הייתה זרועה בגופות ובמכוניות שרופות. "עברתי ליד רכב שעמדו לידו מחבלים, עישנו סיגריה, והוציאו גופות החוצה", היא נזכרת בחלחלה. "רציתי להאמין שמישהו יגיע, שהצבא יחלץ אותנו, אבל אף אחד לא בא. התקשרתי לדוד שלי וצרחתי לו: 'רוצחים אותי, תעזור לי', אבל הוא לא שמע. היה כל כך הרבה ירי ורעש. הרגתי שתי הכי לבד בעולם".

במהלך הנסיעה קלטת שטרית שמכוניתה נפגעה מהירי ברמה כזו שהבלמים כבר אינם עובדים. היא הצליחה בזהירות רבה לעצור על דרך כורכר והיא וחברותיה נמלטו מהמכונית. שטרית רצה אל שטח המסיבה וניסתה למצוא מחסה באמבולנס שהיה בחפ"ק. שם היא פגשה שוב את ליאור, חברתה שנפצעה. "כל הפנים שלה היו פצועות", היא מתארת. "זה ממש לא היה הפרצוף של החברה שלי. אמרתי לה: 'אנחנו הולכות. תני לי את היד, בואי'".

השתיים ברחו ממקום למקום, מצאו מקומות מסתור, וחלו על הארץ, עד שהגיעו למחסה לצד מבלים נוספים, מאחורי הטנק הפצוע שהגיע למסיבה ותופעל בגבורה ובאומץ על ידי שניים מבאי המסיבה, האחים דניאל ונריה שרעבי, שבמשך שעות הרפו בירי את מחבלי חמאס.

"כל הפנים שלה היו פצועות". ליאור, שנפצעה מירי המחבלים

החגיגה שלפני האימה. שטרית (משמאל) עם חברתה ליאור, במסיבה

"רציתי להאמין שמישהו יגיע, שהצבא יחלץ אותנו, אבל אף אחד לא בא". המחסה מאחורי הטנק

ב-7 באוקטובר, כשנמלטה עם חברתה ממסיבת הנובה, שני הדר נורתה בכתפה ודיממה במשך שעות עד שהשתיים הצליחו לחלץ את עצמן • שנה וחצי אחרי, כשהיא עדיין עוברת תהליך ארוך ומורכב של שיקום פיזי ונפשי, היא חוזרת לבוקר ההוא, לפציעה ששינתה את חייה, ולהחלטה לשרוד בשביל הבת שלה: "רק כשכמעט מתתי הבנתי כמה חשוב שאהיה כאן בשבילה"

ב־29:06 בבוקר 7 באוקטובר, כשמשטח הטילים הראשון פילח את שמי הירוק, השתנו חייה של שני הדר. היום, אחרי חודשים ארוכים של שיקום פיזי ונפשי שעדיין לא נגמר, היא חוזרת ליום ההוא, לסיפור ההישרדות שלה שהיא גם סיפור על נחישות, תרשייה ואהבה לחיים.

הדר (36), מאמנת כושר ואם לנערה בת 14, הגיעה למסיבת הנובה עם חברתה אלכס רגע לפני שהחלו האזעקות. כשפתחו את דלתות המכונית הן שמעו את הפיצוצים בשמיים, אבל המסיבה נמשכה, והן נשארו. "אמרתי לעצמי, אם המור זיקה מנגנת כנראה שאין סכנה אמיתית", היא מספרת. אבל הכל השתנה בתוך דקות, ושני ואלכס הבינו שהן צריכות להימלט על חייהן. הן חזרו למכונית והחלו לנסוע דרומה.

כשהגיעו לצומת מפלסים הבינו השתיים שמשוה נורא מתרחש. שני ראתה ג'יפים של כוחותינו נוסעים בוינו, ואז מחבלים, קלצ'ניקובים, יריות. "צרחתי לאלכס שתיכנס לאוטו", היא מספרת את הרגעים הנוראיים. "פתאום ראיתי 15-10 מחבלים רצים אלינו מהשיחים. ירדתי שיש לי שנייה להחליט, ונתתי גז לשטח פתוח בין העצים".

כשהכורדים שרקו מנסים למכונית, שני הרגישה כאב חדר בכתף ימין. "כל הירד התפוצצה", היא מתארת את הרגע שבו הקליע חדר לגופה. "המשיכתי לנהוג ביד שמאל, עם אלכס שצועקת לי 'אל תעצרי'". הן מצאו את עצמן בשטח פתוח, פצו עות, בלי מחסה, בלי מים, סמוך לגדר של עזה. שעות חלפו ואיש לא הגיע לחלץ אותן. "הרגשתי שהשרירים שלי מתבלשים בשמש. ואז – רחפן בשמיים. חשבתי שזה של צה"ל, סימנתי לו, ופתאום ירד הבנתי שזה מכון אלינו".

בזמן שאלכס הסתתרה מתחת למכונית, שני שכבה ללא יכולת לזוז. "שטמתי את הראש, עצמתי עיניים וניסיתי להשלים עם המוות", היא מספרת. "אמרתי לעצמי, 'רק שזה ייגמר מהר, שלא ייקח הרבה זמן'". למזלך, הצלף שירה בהן חשב ככל הנראה שהן מותות, והירי נפסק. רק בארבע אחר הצהריים השתיים הצליחו ליצור קשר עם שוט, שאמר להן "אין ברירה, תצאו לכר". הן הבינו שגבר לצאת משם בחיים, הן חייבות לנסות, וחזרו למכונית. אלכס נהגה בזמן ששני הפציעה שכבה מאחורה. "עברנו בין נופות, דרך כבישים שרופים", היא מתארת. "כשהגענו לניירת הצלה הם כיוונו אלינו את הנשיקים. אלכס צעקה, 'יש פה פצועת ירד' ורק אז הבינו מי אנחנו".

הדבר האחרון ששני זוכרת אחר כך הוא הפתח של האמבולנס שפיתה אותה לבית החולים הרסק (רמיתני) את עצמי נשאבם אליו. זה מה שהחזיק אותי בחיים", שם הורדטה והונשמה ועברה ניתוחים מורכבים. לאחר מכן עברה לאיכילוב ושהתה חצי שנה באשפוז מלא ועוד שבוע חודשים באשפוז יום. "חשבתי שאחזור לעצמי, אבל היר לא תיפקדה. היו חורים בויכרון", היא מספרת. "רק אחרי שנה התחילו לצנף סרטים – מחבלים, מרדפים, יריות. הבת שלי סיפרה לי שאני צורחת מותר שינה". בזמן ששני הייתה מאושפזת, בתה ילין התחילה ללמוד בחטיבת ביניים. "היא עברה לטור אצל אבא שלה והייתה מגיעה לבקר אותי. עשינו שיקום רגשי הדרד. רק כשכמעט מתתי הבנתי כמה חשוב שאהיה כאן בשבילה". את ההחלטה לשרוד שני מרגישה שהיא מגשימה מדי יום. "אני מאמנת כושר. שנים רחפתי את עצמי פיזית. אמרתי לעצמי, 'את לא מתה פה'. והצלחתי. כל השנים של הספורט הכינו אותי ליום הזה".

היום פלטה סתבת מחליפה את העצם ביד ימין של שני, שלא מתפקדת. "אני מרימה אותה בעזרת היד השנייה", היא מספרת. "השרירים לא מחזירים לכולם, אין להם כוח להיאחז". אבל השיקום הפיזי והנפשי רחוק מלהסתיים. "למרת נלשום מחרש. הכל התחיל מלהתחבר לעצמי". כשחזרה לרקוד בפעם הראשונה, בפסטיבל בחורף, "היה רחפן. ברגע שהוא עלה לאוויר נבהלתי. אבל אחר כך הבנתי. הפעם הוא מצלם אותנו חיים".

שני לא חזרה לאמן. אבל היא מדברת, מרצה, מצטלמת, מופיעה בהצגה הסבר סט על סיפורי השורדים. "כשר זה עדיין חלק ממני. אני אמצא את הדרך לגעת באנשים. אולי לא כמו פעם, אבל אחרת. והכי חשוב: יש עוד חטופים. יש עוד שורדים שרק מתחילים לעבר נה קרה. המדינה הזאת צריכה להתעורר. אנחנו חייבים אחרות. חייבים לדבר טוב. מילה אחת יכולה להציל חיים. בואו פשוט נהיה טובים".

אמרתי לעצמי 'את לא מתה פה' והצלחתי

שוני הדר, 36 « אם לבת 14

שורדי הנובה, שנה וחצי אחרי

"כל השנים של הספורט הכינו אותי ליום הזה". בבית החולים

"חשבתי שאחזור לעצמי, אבל היד לא תיפקדה". במהלך השיקום

סיכוי נוסף

מסתייעת בקהילת שבת הנובה. "המקום היחיד שגרם לי להרגיש שייכת באמת. אנחנו משפחה. 'נפש אחת' עוזרים במימון, הסוכנות היהודית, עמותות פרטיות".

חזרה לשוק העבודה

בשל הפציעה הקשה והעובדה שהיא עוסקת במקצוע פיזי, שני לא חזרה לשוק העבודה. "לא חורתי לאמן, לא חורתי להתאמן, אבל אני כן עוסקת בריפוי מנטלי".

כוס מראומה ומרגרים

"פוסט טראומה היא חלק מהחיים שלי. אני קופצת מצליל טלפון, מרעש. אם אני נוסעת ורואה טנדר בצד הלב שלי נעצת כלילות אני לא ישנה, גם עם כדורים".

על היחס לשורדי הנובה

"יש המון אנשים אמפתיים, אבל הרבה פשוט לא מבינים. קרה לי בשרה תעופה, כשחזרתי מטיול ריפוי, שמושיח צעקה עליי: 'אללה, מי אתם חרשים שאתם'".

↓
"כושר זה עדיין חלק ממני. אני אמצא את הדרך לגעת שוב באנשים". שני הדר
צילום: דנה קומל